

Első rész

ELŐTTE

Tudni szeretnéd, hány éve vívták már a carryxek a hosszú háborút? Értelmetlen kérdés. A carryx faj korszakok óta uralkodott a csillagok között. Meghódítottuk az Ejiát és a Kurkstot, és nagyobbbat álmodtunk, mint a Világtalanok. Addig égettük a logetheréket, míg a világaikból csak szél csiszolta üveg maradt. Hallani akarsz az első találkozásunkról az ellenséggel, csak hogy nekem valószínűbbnek tűnik, hogy számos első találkozás történt elszórtan térben és időben oly módokon, hogy azt nem lehet egyidejűen feltérképezni. Ám a vége... Láttam annak a katasztrófának a kialakulását. Egy magát Anjiinnak nevező, jelentéktelen világ behódoltatásával kezdődött.

El sem tudod képzelni, mennyire erőtlennek, gyengének tűnt. Tüzet, halált és láncokat vittünk az Anjiinra. Elvettük tőle, amit hasznosnak véltünk, és kiselejteztük azokat, akik ellenálltak. Megbántuk. Ha békén hagytuk volna, semmi sem úgy történik, ahogy utána történt. Ha csak hamuvá égetjük, és továbbállunk, ahogy azt sok másik világgal tettük, most nem mesélhetném el a bukásunk történetét.

Nem ismertük fel az ellenséget, és elhoztuk az ott-honunkba.

Ekur-Tkalal, a carryx birodalomban az ember-rész
őrző-könyvtárosának utolsó vallomásából

Egy

Később, a dolgok végén Dafyd elcsodálkozhat majd, hogy az élete hány fontos döntése tűnt annak idején teljesen jelentéktelennek, és hány mindent felülmúló problémájáról bizonyosodott be idővel, hogy csupán bosszantó apróság volt. Még ha érezte is a helyzet súlyát, gyakran tapogatózott rossz irányban. Félt például elmenni az év végi ünnepségre a Tudóstérbe, ám mint kiderült, egyáltalán nem olyan okok miatt, amik valóban számítottak volna.

– Ti, biológusok, mindig a kiindulópontot keresitek, mindig az eredetre kérdeztek rá. De ha látni akarjátok az eredetet... – magyarázta a Dafyd mellett álló magas, nyurga fickó, rámutatva a nyárson sült sertésre és az almára maga előtt. Majd egy pillanatra megtorpant, mint aki részegen eltévedt. – Ha az eredetet keresitek, akkor nem a mikroszkópjaitokba kellene bámulnotok. Inkább fel kéne néznetek.

– Ez igaz – helyeselt Dafyd. Fogalma sem volt, miről beszélt a férfi, ám valamiért rendreutasításnak érezte.

– Mélyszenzoros berendezések. Készíthetünk bolygónyi széles lencsével felszerelt távcsövet. Szó szerint olyan szélessel, mint egy bolygó. Vagy még szélesebbel. Nem mintha manapság még csinálnék ilyesmit. Közeltér. Most ezzel foglalkozom.

Dafyd udvariasan mormogott valamit. A magas fickó lehúzott egy kockányi sertéshúst a nyársról, de egy pillanatig úgy festett, mintha le készülne ejteni az udvarra. Dafyd elképzelte, ahogy odalent valakinek az italába pottyant.

A férfinak sikerült visszanyernie az uralmát az étel fölött, és bedobta a szájába. Az ádámcsutkája megvonaglott, ahogy lenyelte a falatot.

– Egy lenyűgözően rendellenes zónát tanulmányozok a helioszféra szélén, alig egy fénymásodpercnyi széles. El tudod képzelni, milyen kicsinek számít ez a hagyományos távcsövek számára?

– Nem – válaszolta Dafyd. – A fénymásodperc amúgy nem pont hogy kifejezetten nagy?

A magas fickó lemondóan görnyesztette meg a vállát.

– A helioszférához képest rettentően kicsi. – Vigasztalanul rágcásalta el az ennivalója maradékát, azután a nyársat a korlátra tette. Egy szalvétával letörölte a kezét, majd nyújtotta, hogy bemutatkozzon. – Llaren Morse. A közeltér-asztronómia vizualizációjával foglalkozom a Dyan Akadémián. Örülök, hogy találkoztunk.

Ha Dafyd elfogadja a felkínált kezet, akkor meg kell fognia a férfi zsíros ujjait. Ráadásul folytatnia kell a beszélgetést is. Viszont ha úgy tesz, mintha keresne valakit, és ezzel a kifogással ott hagyja a nyurga fickót, akkor más időtöltést kell találnia magának. Apró döntésnek tűnt. Jelentéktelennek.

– Dafyd – válaszolta kézfogás közben. Amikor Llaren Morse bólintott, még hozzátette: – Dafyd Alkhor.

Llaren Morse arckifejezése megváltozott. Egy kis púpocska jelent meg a két szemöldöke között, a mosolya bizonytalanná vált.

– Úgy érzem, ismernem kellene ezt a nevet. Milyen projekten dolgozol?

– Semmilyenen. Biztos a nagynénémre gondolsz. A finanszírozási kollokvium tagja.

Morse nagyon gyorsan felöltötte a tudósok hivatalos álarcát, Dafyd szinte hallotta, ahogy a maszk a helyére kattant.

– Ó, igen, biztos ő jutott eszembe.

– De igazából nincs közünk egymás projektjeihez – tette hozzá Dafyd kicsit talán túl gyorsan. – Kutatási asszisztensként ütöm el az időt. Csinálok, amit mondanak. Lehajtott fejfel.

Llaren Morse biccentett, és valami értelmezhetetlen hangot hallatott. Aztán csak állt, és látszott rajta, hogy nagyon abba akarja hagyni ezt a beszélgetést, közben viszont szívesen kihasználta volna valahogy új ismeretségét, ha már épp a pénzügyi finanszírozás egyik irányítójának unokaöccsével hozta össze a sors. Dafyd viszont abban reménykedett, hogy a következő kérdés nem a korábbi projektjeire fog vonatkozni.

– És honnan jöttél? – kérdezte Morse témát váltva.

– Innen – válaszolta Dafyd. – Irviani vagyok. Konkrétan idegyalogoltam a lakásomról. Igazából nem is ezért jöttem... – intett széles mozdulattal a lenti nyüzsgés és a galériákon beszélgetők felé.

– Nem?

– Csak reméltem, hogy összefutok egy helyi lánnyal.

– És eljön?

– Remélem – válaszolta Dafyd. – A barátja itt lesz. – Elmosolyodott, mintha viccnek szánta volna, Morse azonban előbb megdermedt, azután mégis elnevette magát. Dafyd rendszeresen alkalmazta ezt a trükköt, semlegesítette az igazságot azzal, hogy viccnek állította be. – És te? Van valakid otthon?

– A jegyesem – válaszolta a magas fickó.

– Jegyes? – ismételte meg Dafyd kíváncsiságot színelve. Már majdnem sikerült túllendülni azon a ponton, hogy bármit is mondania kelljen saját magáról.

– Már három éve – válaszolta Morse. – Akkor tesszük majd hivatalossá, ha kijelölnek nekem egy hosszú távú helyet.

– Hosszú távút?

– A kinevezésem a Dyan Akadémián csak két évre szól. A további finanszírozásra ígéretet sem kaptunk. De reménykedem még egy legalább ötéves kinevezésben, mielőtt tényleg gyökeret eresztünk valahol.

Dafyd a zakója zsebébe dugta a kezét, és nekidőlt a korlátnak.

– Ez úgy hangzik, mintha nagyon fontosnak tartanád a stabilitást.

– Ez így is van – felelte Morse. – Nem akarom beleélni magam egy olyan pozícióba, amit azután úgyis kiadnak valaki másnak, érted? Elég komoly erőfeszítéseket beleteszünk, aztán amikor meglesznek az első eredmények, jön valami cápa, és felfal a munkáddal együtt.

És elkezdődött. Dafyd azzal töltötte a következő fél órát, hogy visszamondott pár kulcsszót Llaren Morse mondataiból, a változatosság kedvéért pár alkalommal inkább szinonimákat használva, vagy éppen találgatva és visszamondva, amire a nyurga fickó utalt egy-egy kijelentésével. A téma az akadémiai intrikáktól indult, de érintette Llaren szüleit, hogyan szorgalmazták a kutatói pályát a gyermeküknek, aztán persze elváltak, ami hatással volt a férfira és a testvéreire.

A magas tudós észre sem vette, hogy ezalatt Dafyd egyáltalán nem osztott meg hasonló információkat.

Ő csak hallgatta a fickót, mert ebben elég jó volt. Sokat gyakorolta. És hasznosnak találta, hogy így elterelhette magáról a figyelmet, az emberek túlnyomó többsége ugyanis ki volt éhezve rá, hogy valaki meghallgassa őket, a végére pedig általában meg is kedvelték emiatt. Ami főleg akkor jött igazán jól, amikor neki nem sikerült megkedvelnie a másikat.

Morse épp befejezte a nővére történetét, aki éppen azokkal a partnereivel került a mély elköteleződést, akiket megkedvelt, amikor odalent az udvaron történt valami. Taps és nevetés harsant, a felfordulás közepén pedig természetesen Tonner Freis állt.

Egy évvel korábban Tonner számított az egyik ígéretesebb kutatásvezetőnek. Fiatal volt és zseniális, ugyanakkor akaratos is, ám közben elképesztően jól ráértett az élő rendszerek lehetséges mintázataira, és egyre nagyobb intézményi támogatást kapott. Dafyd nagynénje időnként próbálta Tonner Freis felé lökdösni az unokaöccsét azzal, hogy felemlegette a kutatásvezető tehetségét. Ezt persze úgy értette, hogy tíz év múlva, ha kifizette a tartozásait és kemény munkával feljutott a csúcsra, Freis olyan tudóssá válik, aki segíthet saját karrierbe kezdeni a csapatában lévő junior kutatóknak. Szóval a nagynénje szerint Dafydnak nem ártott volna, ha Tonner közelébe kerül.

Ám azt a nagynénje sem tudta, hogy Tonner proteom-összegegyeztetési projektje az egyvelegtanács jelentéseinek toplistájára kerül, a kutatói kollokvium kiválasztja, parlamenti szinten felülvizsgálják, és a Bastian Csoport is foglalkozik majd vele. Soha nem történt még olyan, hogy egy projektet ugyanabban az évben mindhárom szinten támogattak. A feszes mosolyú Tonner Freis korán öszülő haja úgy lobogott a fején, mintha a túlhevült agyának füstje lett volna, ez azonban senkit sem érdekelt, mert a világ egyik legünnepeltebb tudósa lett.

A galérián állva Dafyd nem láthatta jól Tonner arcát a távolság és a szög miatt, ahogy a mellette álló, smaragdzöld ruhás nőét sem. Else Annalise Yannin kilépett a saját kutatócsapatából, hogy Tonner projektjén dolgozhasson, és amikor elmosolyodott, apró gödör jelent meg az arca bal oldalán. A jobb oldalán kettő is. Gondolkodás közben pedig bonyolult ritmust vert a lába, mintha a teste táncolni akarna, amíg a tudatát lefoglalja valami.

Else Yannin a kutatócsoport másodvezetője és köztudottan Tonner Freis szeretője volt. Dafyd miatta jött el erre a bulira, pedig tudta, hogy hibát követ el.

– Élvezd csak ki! – tanácsolta Llaren Morse a lentieket, Tonner és az őt ünneplőket figyelve. Dafyd nyakszirtjén felmeredt a szőr. A nyurga alak ezt nem neki mondta, hanem Tonnernek, és rejtett a hangjában némi gúny vagy megvetés.

– Élvezd ki? – próbálkozott Dafyd, de a fickó arckifejezésén látszott, hogy ezúttal nem működött a dolog. Llaren Morse tekintete kiismerhetetlenné vált, talán még annál is inkább, mint amikor elkezdtek beszélgetni.

– Békén hagylak. Nem tarthatlak itt egész este – közölte Morse. – Örülök, hogy találkoztunk.

– Szintén – válaszolta Dafyd, és hosszan nézett utána, miközben a magas fickó beleveszett a tömegbe. Csak a magányos nyárs maradt utána a korlátra fektetve. Az égen már megjelentek a csillagok. Egy Dafydnél alig valamivel idősebb nő lépett oda, hogy eltakarítsa a nyársat, utána ő is eltűnt a mulatozók közt.

A fiú próbálta lebeszélni magát az enyhe paranoiáról, ami megkörnyékezte.

Fáradt volt, mert lassan véget ért az év, és a csapatában mindenki túlórázott, hogy időben össze tudják állítani az adatkészleteket. Nem érezte elemében magát az egybegyűlt intellektuális nagyságok és politikai vezetők között. Emellett egy elérhetetlen nőért rajongott, ami nemcsak hogy nem volt helyénvaló, de komolyan megterhelte érzelmileg is. Ráadásul kínosnak érezte a Morse-ban keltett, nem teljesen alaptalan benyomást, miszerint csupán a családja pénzügyi befolyásának köszönhetően került be oda.

Ezek mindegyike jó okot adott arra, hogy aznap este némileg szkeptikusan szemlélje a megérzéseit, együtt pedig mindenképpen okot szolgáltattak a kételkedésre.

Ám a másik oldalon ott volt... Igen, megvetés. A megvetés árnya bujkált Morse hangjában: „Élvezd csak ki!”

Dafyd halkán káromkodott egyet, azután lemondó grimasszal elindult a rámpához, ami felvezetett a Tudóstér magasabb szintjeire és privát szalonjaiba, ahol az előljáróság és a politikusok udvartartása gyűlt össze.

A Tudósteret erdőkorallból növesztették, és öt emelettel emelkedett keleten a nyílt gyepről, nyugaton pedig a nagy pláztér fölé. A természetéből adódóan ívekből álló struktúrában egyetlen szögletet sem lehetett találni. A támaszok és feszítők rejtett vonalai tették az alapot merevítéssé, a merevítést fallá, a falat ablakká, az ablakot oromdísszé, és ettől az egész épület olyan benyomást keltett, mintha állandóan mozogna és élne, akár valamiféle borostyán és csont fúziója.

A belső térben folyosórendszer vezette el a szellőt, több helyen udvarok nyíltak az égre, a szobákat pedig át lehetett alakítani kisebb megbeszélésekhez vagy akár hálószobává, míg a széles termekben előadásokat és banketteket is tarthattak. A levegőben cédrus és akkehfa illata terjengett, a falak felső részén itt-ott hárfafecskék fészkeltek, és vidáman csiviteltek a lenti népeknek.

Az év nagy részében az Irviani Kutatói Egyveleg használta a Tudóstér épületét, ami emellett kiszolgálta a városméretű intézményben fellelhető tudományos élet minden területét. Az első évében történt, megalázó becslési hibát leszámítva Dafydnek kellemes emlékei voltak a Tudóstérrel és az ott töltött idővel kapcsolatban. Viszont az év végi ünnepség már más volt. Ez ugyanis szépen sorba rakott hazugságokból állt. Aranyrögökkel teleszórt aknamező, amit lehetőségek és katasztrófák szőttek át láthatatlanul.

Először is, lehetőséget nyújtott az Anjiin nagy egyvelegében és kutatókonzervatóriumaiban dolgozó legkiválóbb tudósoknak és kutatóknak, hogy itt gyűljenek össze egy kis lezser szocializá-

cióra. A gyakorlatban a „lezser” valójában bonyolult és homályos viselkedési kódexet és rosszul meghatározott, ám mereven betartott hierarchiát jelentett. Az etikett számos kőbe vésett szabályának egyike volt, hogy mindenki úgy tegyen, mintha nem lenne semmilyen etikett. Hogy ki szólhat kihez, ki viccelődhet és kinek kell nevetnie, ki flörtölhet és kinek kell elérhetetlennek maradnia... Ezek kimondatlan szabályokként léteztek, a közösség pedig minden ballépést megjegyzett.

Másodszor, az év végi ünnepségen a politikát kikerülve nyíltan lehetett lobbizni az új terminussal kezdődő finanszírozási lehetőségekért. A valóságban ehelyett a beszélgetéseket és az apró megjegyzéseket is átírták az utalások és egyéb nüanszok azzal kapcsolatban, hogy melyik tanulmány hol tart a ranglistán, és az intellektuális szöttes mely szálait erősítik meg és melyiket vágják el a következő évben, ki fogja vezetni a kutatócsoportokat, és kinek kell átadnia az erőfeszítései eredményét egy nála zseniálisabb elmének.

És végezetül, az ünnepség az egész közösség számára nyitva állt. Elméletileg a legzöldfülbűbb tanítvány is részt vehetett rajta. A gyakorlatban viszont Dafyd nem csupán az egyik legfiatalabb résztvevő volt, de az egyetlen vendégként jelen lévő kutató-asszisztens. A többi vele egy rangban lévő inkább némi mellékeresetért jött ide, és a felszolgálók között lehetett megtalálni őket.

A résztvevők egy része zakót viselt az előírtasos gallérral és az otthon-egyvelegük vagy a kutatói konzervatóriumuk színeiben pompázó mellénnyel. Mások olyan festetlen nyári vászonból készült ruhákba öltöztek, amiket az újonnan kinevezett főmagiszter tett divatossá. Dafyd ünnepi viseletben érkezett, hímzett inge fölött szénszürke zakóban és feszes nadrágban. Ez megfelelő öltözet volt, alkalmi, mégsem kirívóan elegáns.

A magasabban lévő területeken biztonságiak ólálkodtak, Dafyd azonban azok laza magabiztosságával sétált a folyosókon, akik tisztelethez szoktak, és általában véve beléphettek az ilyen helyekre. A nyilvánvaló megoldás az lett volna, ha lekéri a helyi rendszerből Dorinda Alkhor hollétét, de akkor a nagynénje értesült volna a lekérdezésről, így pedig megtudná, hogy a fiú őt keresi. És ha kap egy ilyen figyelmeztetést... Dafyd jobbnak látta, ha nem jelezi előre az érkezését.

A tömeg szinte észrevehetetlen fokozatokban vált idősebbé körülötte, ahogy elkezdtek megritkulni a kutatók és megszapordtak a koordinátorok, a támogató részlegek munkatársait felváltották a vezető adminisztrátorok, a leírók és népszerű tudományos szerzők helyét pedig politikusok és katonai kapcsolattartók vették át. A zakók egyre jobb minőségűek lettek, az ingek hímzésének színe élénkebbé vált. A státusz növekedése szemmel látható volt. Dafyd úgy haladt a hatalom egyre sűrűbb koncentrációjában, mint a cukor felé tartó mikroba, zsebre dugott kézzel, udvariasan üres mosollyal. Ha nyugtalankodott is, nem látszott rajta, inkább úgy festett, mint aki lefoglalja magát. Lassan sétált, megcsodálta a műtárgyakat és ikonokat az erdőkorall falak széles beugróiban, italokat vett el a felszolgálók tálcáiról, letette a poharakat más felszolgálók tálcáira, és mindig meggyőződött a következő helyiség mibenlétéről, mielőtt belépett.

A nagynénje a nyugaton elterülő térre néző egyik erkélyen állt, és Dafyd vette észre őt előbb. Dorinda a kiengedett haját olyan frizurában hordta, aminek lágyítania kellett volna a vonásain, ám az álla és a szája túl komoly volt ahhoz, hogy elérje a kívánt hatást. Az ifjú nem ismerte az idősebb, gondosan nyírt fehér szakállat viselő férfit, akivel a nagynénje épp társalgott. A férfi gyorsan beszélt, kis gesztikulálással kísérte a szavait, miközben Dorinda feszülten figyelte a mondandóját.

Dafyd ívben közelítette meg az erkélyre nyíló boltívet, mielőtt irányt váltott, és egyenesen a nagynénje felé indult, aki felpillantva csak ekkor látta meg őt. Alig pillanatnyi homlokráncolást követően elmosolyodott, és odaintette magához.

– Mur, hadd mutassam be az unokaöcsémet, Dafydet! – mondta. – Tonner Freisszel dolgozik.

– Az ifjú Freisszel! – örvendezett Trimmelt Szakáll, miközben kezét fogott a fiúval. – Az egy remek csapat, érdemes a tagjának lenni. Elsőrangú munkát végeznek.

– Én főleg csak mintákat készítek elő, és tisztán tartom a laboratóriumot – szabadkozott Dafyd.

– Akkor is szerepelni fog a rezüméjében, fiatalember, és később ajtókat nyit majd ki maga előtt. Erre bizton számíthat.

– Mur a kutatói kollokvium tagja – jegyezte meg Dorinda.

– Ó! – csodálkozott Dafyd, illendően el is mosolyodva hozzá. – Akkor még inkább örvendek. Szívesen találkozom olyanokkal, akik javíthatnak a jövőbeli kilátásaimon. Most, hogy ez megtörtént, mehetek is haza.

A nagynénje futólag megvillantott egy grimaszt, Mur azonban értékelte az iróniát, és nevetve vállon veregette a fiatalembert.

– Dory csupa jót mondott magáról. Nem lesz gond. Nekem most viszont... – intett a terem felé, és sokat tudóan bólintott Dorindának, aki szintén biccentett egyet, aztán Trimmelt Szakáll már el is indult befelé a boltíven át. Alattuk a téren nyüzsgött a tömeg. Gyorsételes standok álltak mindenfelé, egy banda gitározott, zenéjük halkan elérte a magasan lévő balkont is. A dallam magasra szállt az illatos levegőben. A nagynénje belekarolt az ifjába.

– Dory? – kérdezte Dafyd.

– Utálom, amikor lekicsinyled magad – szólalt meg a nagynénje, figyelmen kívül hagyva az óvatos gúnyolódási kísérletet. Dafyd felfigyelt Dorinda nyakának és vállának feszültségére.

A partin mindenki szívesen szakított volna magának egy kicsit a nő idejéből, hogy hozzáférjen a pénzhez, aminek a felhasználásáról döntött. Valószínűleg egész este a lobbizók támadásait kellett elhárítania, és már fogyatkozott a türelme. – Nem leszel tőle olyan elbűvölő, mint hiszed.

– A többséget ellazítja – válaszolta Dafyd.

– A pályafutásodnak arra a pontjára értél, ahol az embereknek inkább feszengeniük kellene melletted. Túlságosan szereted, ha alábecsülnek. Ez hiba. Egyszer majd le kell nyűgöznöd valakit.

– Csak meg akartam mutatni magam, hogy lásd, tényleg eljöttem.

– Én pedig örülök, hogy eljöttél. – Dorinda mosolyában némi megbocsátás rejtőzött.

– Jól kitanítottál.

– Megígértem a húgomnak, hogy vigyázok rád, és esküszöm az eltávozott lelkére, hogy méltóvá teszek hozzá – közölte Dorinda. A fiú összerendezte az anyja említésére, és ettől a nagynénje szíve kissé meglágyult. – Figyelmeztetett, hogy a gyerekneveléshez sok türelem kell. Ezért nem is vállaltam sajátot.

– Soha nem tanultam gyorsan, ez viszont az én átkom. Te mindig jól tanítottál. A végén nagyon sokkal fogok tartozni neked.

– Nem.

– Ó, egészen biztos vagyok benne.

– Úgy értettem, hogy hiába is próbálsz kedveskedni, nemet kell mondanom, bármit is szeretnél kérni. Végignézttem, ahogy egész életedben elbűvölted a körülötted lévőket a bókjaiddal, és nem vetlek meg a manipulatív viselkedésed miatt. Ez kifejezetten hasznos képesség. Csakhogy én sokkal jobban csinálom, úgyhogy bármit próbálsz most elérni nálam, a válaszom nem.

– Találkoztam egy fickóval a Dyan Akadémiáról. Szerintem nem kedveli Tonnert.

A nagynénje olyan kiismerhetetlen tekintettel nézett rá, mint egy cápa. A következő pillanatban ugyanaz az apró, örömtelen mosoly jelent meg az arcán, mint amikor veszített egy leosztást kártyában.

– Ne legyél ennyire önelégült! Tényleg örülök, hogy eljöttél – mondta, kedvesen megszorította a fiú karját, aztán elengedte.

Dafyd visszament arra, amerről jött, át a folyosókon és termekben, le a széles rámpákon. Üres mosollyal és apró bólintással üdvözölte mindazokat, akikkel útközben találkozott a tekintete, a gondolatai azonban teljesen máshol jártak.

Tonner Freist és Else Yannint a földszinten találta meg egy akkora helyiségben, amely bálteremnek vagy csarnoknak is beillett volna. Tonner már levette a zakóját, és egy széles faasztalnak támaszkodva állt fél tucat tudós félkörében, mint egy apró színházban, ahol egyedül ő lehetett a színpadon. *Abban tévedtünk, hogy termékszint helyett információs szinten próbáltunk összeegyeztetési stratégiákat felépíteni. Az egyik oldalon a DNS és a riboszómák vannak, a másikon a csipkés kvázikristályok és a QRP. Mintha két különböző nyelven beszélnének, és kényszerítenénk a két különböző nyelvtant, hogy olvadjanak össze. Holott eleve nem akartunk mást, mint az előregyártott elemekből összerakni egy széket. Szóval hagyjuk abba a magyarázkodást, csak rakjuk össze azt a széket, és minden sokkal egyszerűbb lesz.* Tonner hangja erősebben szólt, mint egy énekesé. A közönsége udvariasan nevetgált.

Dafyd körülnézett, és könnyedén kiszúrta a nőt. Smaragdzöld ruhája szinte világított a tömegben két asztallal arrébb. Hosszú, kissé horgas orr, széles száj, vékony ajak. Olyan arckifejezéssel figyelte a szerelmét, mint aki megbocsátja a másik szavait, mert jól szórakozik rajtuk. Dafyd egy pillanatig kifejezetten gyűlölte Tonnert.

Nem kellett ezt csinálnia. Senki sem kérte rá. Nem került volna erőfeszítésbe jobbra fordulnia, és kiballagnia a nagy térre. Ott venne egy tányér sült kukoricát fűszeres marhaszelettel, mellé egy üveg sört, azután visszaballaghatna a szobájába, ahonnan kizárhatja a politikai intrikákat. Csakhogy a következő másodpercben Else egy barna hajtincset a füle mögé igazított, mire Dafyd úgy indult el a nő felé, mintha épp dolga akadt volna az asztalánál.

Az apró pillanatok, amelyek a maguk idejében észrevétlenek maradnak, birodalmak sorsát térítik el.

Else mosolya megváltozott, amikor meglátta közeledni a fiút. Ugyanolyan valódi maradt, de mást jelentett. Valami bensőségebbet.

– Dafyd? Nem számítottam rá, hogy itt találkozunk.

– Keresztülhúzták az egyéb terveimet – válaszolta a fiatalember. Elvett egy poharat egy elhaladó felszolgálótól, mint kiderült, tele jeges mentateával. Dafyd jobbnak örült volna valamilyen alkoholos italnak. – Úgyhogy gondoltam, megnézem, milyenek a bolygó legnagyobb elméi, amikor kiengedik a hajukat.

A nő a tömeg felé intett a poharával.

– Ilyenek. És ilyenek is maradnak még hajnalig.

– Táncolni is fognak?

– Talán ha már mindenki eleget ivott hozzá. – Else hajába koraozs szálak vegyültek. Az arca fiatalságával együtt ettől szinte kortalannak tűnt.

– Feltehetek egy kérdést?

A nő válla kissé leereszkedett.

– Persze.

– Hallottál olyasmiről, hogy egy másik csoport esetleg átveszi a kutatásunkat?

Else elég hangosan nevetett fel ahhoz, hogy Tonner odanézen. A férfi biccentett Dafydnek, azután folytatta a kiselőadását.

– Emiatt nem kell aggódnod – felelte a nő. – Az elmúlt év során olyan jól haladtunk és annyi elismerést kaptunk, hogy erre nincs semmi esély. Aki ilyesmiben gondolkodik, annak fel kell készülnie a csalódásra, mert csupán másodhegedűs lehet. Erre pedig senki se vágyik.

– Hát jó – mondta Dafyd, és kortyolt a teából, amit nem akart meginni. Tonner kis hallgatóságának egyik tagja mondott valamit, amitől a zseni összevonta a szemöldökét. Else egyik lábáról a másikra állt, az ő homlokán is megjelent egy ránc.

– Pusztán kíváncsiságból, miért kérdezted?

– Száz százalékgig biztos? Semmi hibalehetőség? Valaki arra játszik, hogy átvegye a kutatást.

Else átvette az italát a másik kezébe, és a jobbját a fiú karjára tette.

– Mit hallottál? – kérdezte a homlokát ráncolva.

Dafyd megengedte magának, hogy kiérezzen egy kis melegséget a nő figyelméből és érintéséből. Ez a pillanat fontosnak tűnt, és valóban az volt. Később, amikor a világok ezreit felperzselő vihar szemében áll majd, úgy fog emlékezni, az egész ezzel kezdődött: Else Yannin kezével a karján, és a vággyal, hogy okot adjon neki, amiért ott kell tartania.